

[Korsgaard.]

tions. Jeg tror, som sagt, at Underskuddet vil blive større end det, der er budgetteret, men, som allerede sagt, jeg kan ikke nægte, at Tallet i og for sig dog maa kaldes ædrueligt. Selvfølgelig vil jeg haabe, at Underskuddet ikke vil blive større, men jeg kan ikke se, at man uden videre kan blive staaende ved Forholdene, som de er.

Hvis jeg personlig skulde give Anvisning paa, hvor jeg kunde tænke mig, man kunde sætte ind, hvor det kunde betyde noget virkeligt, vilde det være ved at gennemgaa Statsbanerne — vel nok gennem et Embedsmandsudvalg, men ellers paa samme Maade, som nu Privatbanerne bliver gennemgaaet — at faa konstateret, om der er visse Baner, som det ikke er økonomisk forsvarligt at opretholde. Jeg er naturligvis ganske klar over, at naar det drejer sig om en Statsbane, vil det blive væsentlig vanskeligere eventuelt at faa den nedlagt, end naar det er en Privatbane, og jeg er ikke i Tvivl om, at den paaældende Egn's Rigsdagsmænd uden Hensyn til, hvad de i øvrigt vilde synes, vil være tilbøjelige til at mene, at den paaældende Bane i hvert Fald bør opretholdes. Men man maatte jo haabe, at Fornuften i dette Forhold dog i sidste Instans kunde sejre, og kan den ikke sejre, vil jeg da foretrække, at man kom over til en anden Regnskabsform, hvoraf det klart fremgik, at denne Bane blev opretholdt ved et vist Statstilskud. At der i visse Tilfælde kan være Grund til at give saadant Tilskud, tør jeg ikke benægte, men forretningsmæssigt forsvarligt at opretholde visse Baner tror jeg i mange Tilfælde, man kan sige, det ikke er.

Ogsaa tror jeg, man maa stille sig det Spørgsmaal, om der er nogen som helst Rimelighed i, at Landstationer i den Udstrækning, det nu sker, betjenes, som de gør; det er overmaade dyrt, Billetteringen kan fornuftigvis oftest lige saa vel finde Sted i Toget som paa Stationen, og jeg vil da i hvert Tilfælde antage, at mange Stationers Transportmængder er saa smaa, at Forholdet maatte kunne ordnes paa en langt, langt billigere Maade end nu.

Som sagt, her er der en Del at ønske, og jeg haaber, at Ministeriet vil gøre en alvorlig Indsats for først og fremmest at komme til Bunds i, om man med den Driftsform, man nu en Gang har, kan faa Forholdene væsentlig forbedrede, og hvis ikke, om man da kan angive Veje, som kunde skaffe disse Forbedringer. Naar man saa stiller Rigsdagen overfor de dermed følgende Ubehageligheder paa den ene Side og den

dermed følgende Behagelighed i Retning af, at man kom af med færre Penge, paa den anden Side, maatte det i givet Fald blive Rigsdagens Sag at afgøre, om man overhovedet vil foretage sig noget alvorligt eller ikke.

Jeg forlader dermed Driften af Statsbanerne og vil gerne sige nogle Ord om de saakaldte Nyanlæg. Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at man maa være saare betænkelig ved de meget store Anlægsudgifter, man vedblivende paatager sig. Nu vil jeg jo tænke mig, at naar man siger dette, vaagner der i Venstre Ordet Nærtrafik: den holdt vi os væk fra, der viste vi os som de ædruelige. Ja, maaske. Jeg har nu vedblivende den Tro, at Nærtrafikken økonomisk set vil blive en væsentlig bedre Forretning end Statsbanedrift i Almindelighed — det skal der jo heller ikke saa svært meget til. Som sagt, ved tidligere Lejlighed mener jeg ogsaa, at man gennem Nærtrafikken opfylder Opgaver af human Art, om man vil, som det i høj Grad er ønskeligt at tilfredsstille, derigennem, at Storbyens Befolkning faar Mulighed for at bo udenfor København. Men givet er det, at Ordningen af Nærtrafikken endnu ikke kan have haft nogen betydelig Indflydelse paa Udgifterne til Statsbaneanlæg, idet det jo er første Aar i Aar, hvor Nærtrafikken overhovedet er med, og da kun med et Beløb af 0,9 Millioner. Det bliver som bekendt meget værre, naar vi kommer et eller to Aar frem i Tiden.

Men en Ting synes jeg ganske vist ikke man skulde have gjort, jeg mener ikke, det er forsvarligt, eller nødvendigt vil jeg hellere sige, at bekoste den ny tresporede Færge, som Rigsdagen nu en Gang har vedtaget, men som dog koster et ikke helt ubetydeligt Beløb, 3 Millioner eller maaske godt og vel det. Jeg er fuldkommen klar over, at Statsbanerne ogsaa i mange Tilfælde maa tage Hensyn til, at Publikum rejser bekvemt, navnlig naar det gælder Strækninger, hvor man staaer overfor Transportmidler, som man maa betragte som Konkurrenter. Men paa Søen staaer man endnu ikke overfor Konkurrence, og som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, kan jeg ikke se rettere end, at de ældre Færger, „Odin“ og „Christian den Niende“, er særdeles brugbare Færger den Dag i Dag. Jeg maa mene, at den højtærede Finansminister burde have haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold — maaske har han ogsaa haft det, men han burde have været mere haard, end han har været, og have søgt at formaa den højtærede Minister for offentlige Arbejder